Benke László

Életem-halálom oldalán

Éppen nyolc éve, hét, vagy már ötven, hatvan talán?
Ott ültél életem-halálom oldalán
kórházi ágyamon, féloldalasan, ahogy lehetett.
Olykor rád mosolyogtam
el-elrévedőn, hálával szívemben
néztem az életet, néztelek, s egyszerre
a mindenséget láttam benned
és általad, ott lengett és remegett
fekete-fehér hajadban,
az újra élő fényekben
suhogó nővérekben,
édesdrága termetedben, mit újra megérintettem
s kívántam ölelni, mint azelőtt;
bizonyságot szereztem, hogy valóban élek, élünk.
Két hétig feküdtem az intenzíven
s megmentették életem a doktorok;
sugárzó homlokod, szemed és szíved
visszahívott, s mint aki először látja e világot,
gyönyörködve néztem ideát
az életem,
az életed,
az életet,
s azt gondoltam, mennyi mindent
észre sem vettem azelőtt,
pedig már majdnem hatvan éven át
annyi drága élményt,
szépséget és jóságot kaptam,
de a szívem
nem bírta tovább az örömet és a bánatot,
azt, hogy mindent és mindent akartam;
és akkor ott, hogy újra láttalak,
s felkavargott bennem és körülöttem
a sajgó értelem, úgy sejtettem,
mégis csak avégre vagyok újra itt,
hogy felkészüljek odaátra,

mit és hogy is kell tennem és szeretnem addig is,
hogyha mennem kell majd újra s végképp,
úgy tetsszen nekem az ottlét, mint az ittlét;
azért maradnék ismét egy kicsit, hogy elérjem
a jóságot, hiszen élni csak úgy érdem,
ha megküzdök érte, érted is;
egyedül te voltál, aki segítettél, áldozatot hoztál
értem, nem kímélted időd, hited, véred és velőd,
mindent nekem adtál, mint az Isten,
még ha vissza is veszel tőlem
végül ezt-azt: szőnyeged, poharad, tested,
de amit adtál,
mégsem adhatod már másnak.
Két embernek is elég lettem volna,
tudom, a sok-sok bánat, amit válladra
és szívedre raktam, nem is tudom miért –
szerettelek, s még annyi kincsre vágytam
türelmetlenül, s azt is el akartam mondani
egy megfelelő pillanatban,
hogy láttam Istent odaát a fényben,
majd együtt lesz az övével a lelkem
s a tied is ott lesz az ölében;
talán azért jöttem vissza, hogy elmondjam ezt,
s hogy szeress, és magad is megbecsüld, szeresd.
Emlékszel? – Akkor közelebb léptünk a műhöz
már a kórház udvarán – emlékezned kell –
a rezgő lombban megmutattam, ott az élet, látod,
virág és levél, itt még gyümölcs is terem,
nem tudok betelni veled, meggyógyultam érted:
– szeretlek és kívánlak, gyere, csináljunk gyereket
nyomban, épp azért, mert nem érdemled meg
a büntetést, hogy neked nem lehet.
Nem fér el bennem az élet szerelme,
ne védekezz tehát az Isten ellen, add a jónak
önmagad folyton, s csak őneki add, még akkor is,
ha már maga az Isten sem akarja.
És akkor újra fájt a lelkem érted,
és fájt Isten ellen, hiszen érted voltam, érted lettem,
aki lettem, jónak láttam őt és jónak magamat is,
mint minden teremtményt e földön,

méltónak és szépnek, amilyen te voltál
és te vagy azóta is, hogy veled újra megláttam őt
a reszkető nyírfalombban; nem szólt, csak reszketett,
szomorú volt és tehetetlen,
szomorú és szerelmes az Isten.
– Nézd csak! – ismételtem ámulatomban –
gyümölcs érik e kórház udvarán! – s nem tudtam még,
mivé lesznek a legszentebbek is.
Csobogott a víz a szökőkútban és a medencében is,
a liget fái közt két áldott asszony álldogált,
mint M.S. mester képén
Mária és Erzsébet.
– Emlékszel? Az ujjaik közt füstölgő cigaretta láttán
felháborodtam és rájuk szóltam,
mintha apjuk lettem volna,
sőt mintha magam lettem volna
az értük is haragvó Úristen:
– Most jöttem vissza a halálból,
értetek küldött vissza az elégedett és elégedetlen
Isten, hogy megmondjam: – Hagyjátok abba,
nincs jogotok elrontani magatokat és a magzatot! –
Ha értették is, hogy mit akarok,
hogy az élet értelme a folytatásban áll:
– Fogja be a száját, vén hülye! –
vigyorgott Erzsébetre a várandós Mária
s undorodva kiköpött felém.
Egy önkéntelen mozdulattal ekkor,
hogy magamat és őket is védjem,
ismét a Mester képéhez folyamodtam.
Felemeltem volna magasra a képet,
hogy szemükkel és eszükkel
és minden érzékükkel lássák
földi valóságuk égi mását:
*Mária és Erzsébet találkozásá*t.
De ott a kertben, várandósan,
szívük alatt a gyermekkel,
a megölhetővel vagy megszülhetővel,
az élet szentségét fölnevelendővel,
saját rossz tréfájukon hangosan nevetve,
s könnyezve a füsttől, öntudatlanságukban

nem tudhatták, hogy az Isten is
úgy emelné magához őket,
ahogy a Mester sugárzó képén látjuk.
A láthatatlan képet hallhatóvá tenni
szólnom kellett gyarló szavakkal újra:
szentek vagytok, mint a fának lombja,
az élet szentségét hordjátok hasatokban,
látom lényetek szívszorítóan szép sugárzását,
és sejtem már, a teljesség miféle extázisát
rejti itt a hiány; éljetek hát,
és engedjétek élni a magzatot!